

Škriatok

(Text v pôvodnej verzii bez redakčných úprav)

Kde sa vzal, tu sa vzal, v lese za dedinou sa usídlil škriatok. Bol malý a škaredý. To preto ho ľudia tak nazvali.

Postavil si takú malú chatrč, iba s jednou izbičkou. Ani pec nemala. Len ohnisko v strede chatrče a miesto komína dieru v slamenej streche. A na tom ohnisku škriatok stále čosi kuchtil.

Zrána chodieval na huby a poobede zase dedinčania vídávali jeho krívajúcu zhrbenú postavu zbierať byliny po lúkach.

„Čarodej je to,“ šepkali si ženy aby ich škriatok i na takú diaľku nedajbože nezačul a neuriekol. Ale chlapi len kývli rukou. Len zakázali deťom hrať sa blízko lesa. Pre istotu.

No na jar prišla povodeň a strhla komusi dom. V lete zase slnko spálilo úrodu. Na jeseň toľko pršalo, že čo sa urodilo, pohnilo. A zima?... škoda vravieť. A zato všetko podľa ľudí mohol škriatok.

„Musíme ho vyhnat,“ zhodli sa chlapi. No akosi sa im do lesa nechcelo. Chodili doň, lebo museli. Po drevo, na lesné plody, na huby. Ale odvážili sa len tak na okraj lesa.

A ani škriatok nechodil do dediny. Všetko, čo potreboval, si dopestoval na malom poličku za chatrčou.

No malo sa stať toto:

Jedného dňa sa skoro zrána vydali otec s dcérkou na huby. No keďže už na začiatku lesa boli všetky huby vyzbierané, zašli hlbšie. Bola ešte hmla a tak sa stalo, že dievčatko sa oteckovi stratilo z dohľadu.

„Otecko, otecko,“ kričalo dievčatko zúfalo.

„Dcérenka moja, kde si,“ počulo niekde zďaleka. Šla za hlasom, keď tu sa jej na mokrom lístí pošmykla nôžka a ona sa skotúľala niekde do priehlbiny.

„Jaj, au, moja hlávka,“ dievčatko otvorilo oči a nad sebou uvidelo...škriatka.

„Pomoc,“ šeplo dievčatko a zamdlelo. Škriatok uložil dievčatko na akési sane z konárov, na ktorých mal nazbierané byliny, a odtiahol ju do svojej chatrče.

Keď sa dievčatko opäť prebralo, ležala na slamníku, ktorý bol v kúte izbičky. Pootočila hlavu a uvidela škriatka. Stál k nej chrbtom, no odrazu sa otočil a pohol sa k nej.

Dievčatko rýchlo zavrelo oči. Škriatok k nej podišiel spievajúc akúsi pesničku. Dievčatko nerozumelo slovám, no melódia ju zvláštne upokojovala. Keď k nej škriatok podišiel, naklonil sa nad ňu a položil jej na čelo osviežujúci obklad.

„Neboj sa maličká, všetko bude v poriadku,“ povedal príjemným hlasom a jemne ju pohladil po vláskoch. Potom jej previazal obvaz na nôžke. Dievčatko opäť zaspalo.

Otec sa zatiaľ vrátil a zburcoval celú dedinu.

„Pomôžte, škriatok mi uniesol dcérku,“ kričal.

„Chlapi, musíme ju nájsť a dať škriatkovi príučku,“ povedal ktosi.

„Tak je,“ pridala sa ďalší. O chvíľu sa zhromaždili všetci chlapi z dediny.

„Ideme!“ zavelil otec a skupina sa hlučne pohla smerom k lesu. Pol dňa im trvalo, kým konečne našli škriatkovu chatrč.

Dievčatko sa zobudilo na veľký hluk. Otvorila oči a vidí, ako jeden ťahá škriatka za ruku, druhý zase za nohu.

„Kde je moja dcérka?“ kričal na vystrašeného škriatka hnevom zaslepený otec.

„Pustite ho!“ šeplo dievčatko slabým hláskom, no nikto ju nepočul.

„Pus...ti...te ho, otec...!“ dievčatko pozbieralo všetky sily a nadvihlo sa na slamníku.

„Dievčatko, dcérka moja. Si v poriadku?“ priskočil k nej otec, ktorý ju až teraz zbadal a vzal ju do náručia.

„Pustite ho! On...on ma zachránil,“ zopakovalo znovu dievčatko.

„Čo že?“ pozreli neveriacky dedinčania na škriatkovu teraz ešte škaredšiu, strachom skrivenú tvár.

„Akože, ja som si myslel...“ no dievčatko položilo otcovi prst na pery a vyrozprávalo všetkým, ako sa pošmykla a ako ju škriatok našiel a postaral sa o ňu.

„Nuž keď je tak...“ otec sa poškrabal na hlave. „Prepáč nám, ak môžeš,“ podišiel ku škriatkovi a podal mu ruku.

„Ďakujem ti. Veľmi ti ďakujem.

A škriatok podávanú ruku prijal.

Odvtedy sa všetko zmenilo. Ako pre škriatka, tak aj pre dedinčanov. Ľudia škriatka často navštevovali s rozličnými chorobami a zraneniami. Dokonca chodil do dediny liečiť aj zvieratá, keď ochorela kravka alebo kôň si vyvrtol nohu. A dedinčania sa mu odmeňovali čerstvým mliekom alebo bochníkom chleba, či vajíčkami.

Aj dom mu chceli v dedine postaviť. No škriatok skromne odmietol a ostal bývať vo svojej chatrči. A nikdy nevzal viac ako potreboval.

Ale najväčšiu radosť mu urobilo, keď ho prišlo navštíviť dievčatko, jeho ozajstná kamarátka. A aj ju zaučil do svojho liečiteľského umenia. Ale to už je iná rozprávka.